

k.kabai lóránt

klór

jak-füzetek 163.

sorozatszerkesztő

benedek anna

berta ádám

k.kabai lóránt

klór

(versek valakinek és bárkinek)

szoba kiadó – józsef attila kör – prac.hu
miskolc–budapest, 2010

tartalom

2001	9
jöttment	
egy	13
éj, ha jönneél	16
jegenyék és a hold	17
még a műtőben	18
a herceg	20
öt mondat	22
ügylet	24
[széljegyzet]	25
hét lélegzetvétel	26
árnyképek	28
a gyakorlati ész kritikája	29
vaspor	30
és	31
egy tiszta tárgy megtalálása (töredék td-nek)	32
éjfél	33
hajnal	36
„néma járvány”	37
néhány mondat a fej betegségeiről	38
egy menekült visszatér	39
cukorkreml	40
tandori dezső: <i>joseph beuys: hogyan magyarázzunk el verseket...</i>	41
dadogok	44
táncoljunk	46
semmi de	
jöttment	51
„előbb tanulj meg vágyakozni, és találsz tárgyat is hozzá;	53
kívülről	56

© k.kabai lóránt, 2010

isbn 978-963-9993-01-3

issn 1216-1276

ambulancia	58	lítium	107
kezek	59	zsilett lesz az új nevem	108
nem emlékszem	61	anzix	109
vöröseltolődás	63		
tolvaj	65	lomtár	
holdfény és hús	67	wittgensteiner walzer	115
extraszisztolé	68	„koan”	116
kandúr és eb	70	abszolút némaság	117
pénz és a tárca	71	egy szó nyolc alibije	118
erszényes	72	egy fordítógép bájai	119
november	74	szerelmi képlet	122
gyermekmese	75	ТОЛЬКО ТАК ПРОСТО	123
aszinkron	76		
súly és a lövés	78	2010	125
iskolakör	80		
vakhold	81		
velence süllyed	83		
jelenetek 2.	84		
visszajátszás	85		
február 1., 03:38	86		
adott koordináták	87		
a jóreménység foka	88		
finálé	89		
elvesztett országút, újhold	90		
[...]	91		
ki tudja, hová az a nagy szerelem	92		
az hét	94		
priusz	95		
holdkór	96		
abortusz	98		
tor, túra	99		
na most mondom másképp	100		
kivon	102		
sincs	103		
távtartó	105		

2001

úrodisszeia, *2754 ab urbe condita*,
hatalmi arrogancia, szuperintelligencia —
megcsalás a porban és rengeteg tank:
a háború az háború az háború az háború.

monolit mezőkön gyülekszik a sötét anyag,
s felfal mindent, míg az álom vackait mossa.
van, hogy mese, és van, hogy vadság —
porhó, hideg nyugalom, holt játék.

„mindez, s régi, boldog nyarak emléke,”
de ez az önkéntesek nemzetközi éve;
szeretném a dolgokat rövidre zárni végre.

az önmagáért való szépség: rútság,
népszámlálás, szegény; „de bizony
nem jó hírek jöttek abban az évben...”

egy

a nyugalom szétárad fejemben, és szét fogja roncsolni,
pedig úgy gondolom, most már vagyok olyan erős,
hogy egyedül is elboldogulok magammal;
az érzést szégyellem sokszor, hogy erősebb vagyok,
mint mások, ez az érzés fog el újra és újra,
azonban mindig a gyengeségem volt az erősségem,
én pusztán gyengeségből vagyok,
ezt azonban még senkivel nem közöltem.

szótlanságom *nyugtalanító*nak tűnhet föl,
de nem *aggasztó*nak, mert nem beteges,
hanem ésszerű, a testem, mint látható, egészséges;
az ember szüntelenül *csúcsveszélyes állapot*ban van,
csupán nincs tudatában a ténynek, hogy *szüntelenül*,
hogy ő maga, hogy *mindig maga ellen*,
ilyen csúcsveszélyes állapotban leledzik,
ezáltal létezik, de beteg is ezáltal.

az emberek járnak egymással, beszélnek egymással,
hálnak egymással, és nem ismerik magukat,
ha az emberek ismernék magukat, nem járnának egymással,
nem beszélnének egymással, nem hálnának egymással;
te ismered magadat, kérdem gyakran magamtól,
a kérdést a legmagátólértetődőbbnek érzem;
én nem tartozom ide, *sehozá nem tartozom*,
egyik, állandóan visszatérő, döntő mondatom.

a magunkban-beszélgetés művészete sokkal magasabbrendű,
mint a beszélgetés művészete, de a magunkban-beszélgetések
ugyanolyan értelmetlenek, mint a beszélgetések,
habár hasonlíthatatlanul kevésbé értelmetlenek;
a szavak, amelyekkel beszélünk, voltaképp már nem is léteznek,
az egész szókészlet, amit használunk, már nem is létezik,
de az sem lehetséges, hogy teljesen elnémuljunk,
mert mindent, ami meg van világítva, be is kell világítanunk.

minden embernek megvannak a szavai,
amelyeket nem szabad *fel*mondanunk neki,
minden rokonom és ismerősöm betege annak,
hogy bizonyos szavakra mindig óhatatlanul elkínzottan reagál,
de annyi mindent teszünk, és rejtély marad, hogy miért,
tessék, ezt mondtam, *nem tudom, miért;*
két papagáj egyszerre mindig ugyanazt rikoltozta,
és nem sikerült kivennem, hogy *mit* rikoltanak.

én egy mindenestül idézetellenes ember vagyok,
ellentétben másokkal, az idézgetés az idegeimre megy,
de be vagyunk zárva egy folyvást mindent idézgető világba,
egy folyamatos idézgetésbe, amely maga a világ;
korábban igen hamar *jó* ítéleteket hoztam,
most csak lassan jutok el egy *falsig,*
legjobb pillanataimban egy olyan nyelvet beszélek,
amelyet mindenki ért, de nem ért senki engem.

jóllehet mindent, amit eddig írtam, megsemmisítettem,
mégis hatalmas előrelépéseket tettem;
épp olyan mértékben, amilyen mértékben azt hiszem,
el kell vonulnom a világtól, ki is szolgáltatom magam neki,
fantasztikusan gondolkodunk, és fáradtak vagyunk,
a kimerüléskételességek tökélyre vitelében
elsötétítettem házamat, a ház pedig elsötétített engem,
az analógiák végül elkerülhetetlenek.

azt gondolhatnánk, hogy a színjáték *utáni* fáradtság
vagy a szürkület *előtti* örület, vagy a színjáték *utáni*
és a szürkület előtti örület és fáradtság miatt
a házban uralkodó nyugalmat hirtelen mindenki a házban
csak a házban uralkodó nyugalomnak érzi,
megfosztva a rettenetéstől, a nyomasztótól;
ha vendégeket hívok magamhoz, az az érzésem,
hogy ellenségeket hívtam meg, a fejem ellenségeit.

állandóan zaklat bennünket, amihez hozzáérünk,
tehát minden mindig zaklat bennünket,
életünk, amely nem a természet, egyetlen merő zaklatás nekünk,
órákon át nézem a nyugalmat, amely itt honol,
tudom, hogy itt mindig ez a nyugalom honol,
egy teljesen változatlan nyugalom, amely megváltoztatott,
megváltoztat engem, megváltoztat mindannyiunkat;
először jutottam el a megvalósításig.

éj, ha jönnél

jacques roubaud nyomán

(másutt, lehetne időben másutt az éj,
nem a mindjárt befejeződő,
mely elenyészik majd a nappalban,
hanem az a *másik* éjszaka,
mely talán *eljön*.)

éj, ha jönnél,
a fénymaradék
megnyúlna fektében;
látnám a lámpa sárga üledékét a falon.

éj, ha jönnél,
éjszakádban látnám
feketében a feketét,
az elrejtetted legsűrűbbet.

és ha jönnél,
éj.

jegenyék és a hold

itt a hold bamba, árulkodó ragyogása, bolygófény, hűvös;
feketülnek az elme fái, kék pompa.
elém hordják kínjuk, mintha sajátom kevés lenne;
felkaristolják arcom, alázatról motyognak.
túlszürkített ködök burkolják e helyet,
fekhelyemtől egy sornyira, akárha sírkő.
de már nem is látom, innen ugyan hova.

a hold nem átjáró, csak önelvű, önérdekű maszk,
hóhérfehér, indokolhatatlanul feldúlt.
sötét sodra tenger, szája kimondatlan hangot formál,
végső, semmitmondó ó-t. otthon vagyok.
harangzúgás hétkor, nyolckor, olykor éjfélkor is —
egy lófaszt lesz feltámadás.
kiábrándítóan józanul kong az egész.

a jegenyék gótikus égbenyúlása lenyűgöz;
szememmel követem, rálelek a holdra.
az a hold az anyám és az apám, bár nem édes.
kék felöltője éjszakaiakat röptet ellenem.
jó lenne hinni tudni, van szeretet, gyengédség őszintén;
a márványarcot nemesíti gyertyaláng,
de kinek? s kire hajol a szelíd tekintet?

hosszan, irtóztatóan hosszán zuhanok.
a felhők csak súrolnak kéken,
csillagok sehol, semmi sem belül eltakarított semmi.
merev kezek, merev mozdulatok,
mind eltörölni akar, nem ellenkezhetem;
a hold tapintatosan elfordul, zoknit húz fülére,
letarolt és vad — üzenet: sötét, csönd.

még a mütőben

*málik roland még a ruzsinban
című versének átírata*

még másfél éves sem vagyok,
ez csak utóbb, a zárójelentésből derül majd ki,
ebben a korban egy altatómaszk — alatta feleszmélve —
jelenthet némi támpontot.

a mütő gyáván zord színei között
kibírni azt a maszkot.
babrálnak, dúskálnak bennem
egész este.

a neonfény fagyos,
és fagyos az arc is.

büdös maszk, hová viszel engem?

tudom, hogy teljesen egyedül vagyok,
mint majd vagy huszonhét év múlva egyszer.
de honnan a csend, a tökéletes üresség,
hogy kerülök én ide?
felelőtlen altatóorvosom,
milyen kicsi élet fölé hajolsz?
(nagyon félek tőled.)

kinn az erőszakos eső —
figyelj hát, kisfiú,
egész életedben emlékszel majd.
valahol a kertünk,
és két alak — mami és papi —
hazatér egy vörös esernyő alatt.

a herceg

„közben is hallotta, »hallania kellett«, emlékezni képtelenül, ami az időpontot, amelytől fogva e zajokat hallgatni kénytelen, illeti;

szüntelenül hallja őket, lehetetlen már elaludnia, és egyre jobban visolyog ezektől a zajoktól; az elmúlt hetekben szakadatlanul ezek

a zajok (»antitípiák«?) zaklatták és járták át, e zajok által állandóan és a legkézenfekvőbb módon »vetült bele« a »saját halálába«;

mindinkább »felsőbb egzaltáltságára és még felsőbb képzelődésére összpontosuló szellemmechanizmusának« engedelmeskedve,

gyengeségállapotaiban, még a számára az utóbbi hónapokban minden kínok legelviselhetetlenebbikévé vált állapotban, a szo-

rosan elreteszelt szobájában magával folytatott »mazoquista vitákban« is — amelyekkel betegsége ideje alatt sem hagyott fel, és a-

melyeket a legnagyobb könyörtelenséggel, elsősorban önmaga iránt, olyan magasságig terelt, amely, aljas irritációira összpont-

tosulva, elméjének legvégső erőfeszítését követeli meg tőle, szellemi teljesítőképességét, erősségeit, gyengeségét, »erényét és má-

morát« egészen felemészte —, eme számára »halálos zajokat« még múlt éjszaka, a mániákus emlékiratainak tanulmányozása

közben is hallotta, »hallania kellett«, emlékezni képtelenül, ami az időpontot, amelytől fogva e zajokat hallgatni kénytelen, illeti.”

öt mondat

„arra akarom megtanítani magam,
hogy a nem nyilvánvaló értelmetlenségtől
a nyilvánvalóig jussak el.”

„én nem szeretek;
senkit sem szeretek saját magamon kívül.
(elég döbbenetes dolog beismerni ezt.)
bennem semmi nincs mama önzetlen szeretetéből.
semmi a hétköznapi, küszködő szeretetből,
ami megvan mindenki körülöttem.
hogy rövid és nyers legyek:
csak magamba vagyok szerelmes,
a saját aprócska lényembe.
legnagyobb bajom a féltékenység,
mely alapvető, önző önszeretetemből ered.
féltékeny vagyok a fehérnépre vagy talán mindenkire —
veszedelmes, kifinomult irigység ez a maga rozsdájával,
úgy képzem, szétrághat bárminemű kapcsolatot.
elrejtetem vagy újjáalakíthatom esetleg önszeretemet
a bibliai »veszítsd el magadat és megtalálsz magadat« elvével.
például befoghatom az orrom, becsukhatom szemem,
és vakon fejest ugorhatok egy másik ember bensejébe,
alámerülhetek egészen addig,

amíg célja az én célom, élete az én életem lesz, és így tovább.
egy szép napon pedig a felszínre kerülök,
félíg már vízbe fúltan és a lehető legboldogabban,
az újra megtalált, én nélküli énemmel.”

„ugye azt gondolod, mégiscsak szövet lesz az, amit szósz?
(hiszen — ha üres is a szövőszéked — előtte ülsz,
és olyan mozdulatokat végzel, mintha szónél.)”

„ha azt mondom, »fájdalmaim vannak«,
önmagam előtt mindenképpen igazolva vagyok.”

„vak, vak, vak — a kutyák ugatnak így.”

ügylet

és az anyagok
hazudnak,
mint a sír;
hozadék az elfekvő után,
margóvágó
hullámpapírban.

*minden megvan
unásig,
unom is már
vanásig.*

*nemes z. márió ügyelet
című versének átírata*

[széljegyzet]

ez az egész illően, de olesón öltözött ember nem egyéb, mint az emberi szegénység és tehetetlenség sablonképzete. amit *én* mondtam és amit *ő* mondott, mindaz, amit *én* tettem és ami *én*ben nem végbement, és amit *ő* tett, színlelt tenni, amit *én* színleltem és ami *ő*ben nem végbement, az mind ez a sablon volt, az emberi létezés tökéletlenségének, szegénységének, esendőségének, kisebbségének, halálos fáradtságának ez a sablonképzete, és egy pillanat alatt az lett a benyomásom, hogy egy beteg ember lépett be a házába, hogy egy beteg emberrel van dolgom, egy *segítségre szorulóval*. az az ember egyáltalán nem tudta, hogy mit akar, s ezt én a leghatásosabb módon tettem nyilvánvalóvá előtte. azt mondtam, hogy beteges, amit *tesz*, esztelen, ha nem értelmetlen. felémjövetelel bebizonyította ezt az állítást, egyszerre leverő agyellazulást éreztem, azt a növekvő érzést, hogy el vagyok veszve, *nyilvánvalóan*, leegyszerűsítve azt mondhatnám, hogy *ő jön*, az eszem meg *megy*. (a nagyteremben éppen egy rakás iskolást étkeztettek, forró levest adtak nekik, és arra voltak intve, hogy ne hangozkodjanak. milyen borzalmas emberek lesznek majd ezekből a gyanútlan teremtésekből, gondoltam, amikor kimentünk.)

hét lélegzetvétel

„a mozdulatlan tökéletesebb a mozgásban lévőnél, a jég a víznél, a megkövült növények az élőknél; a mozgás hiánya tökéletesebb a mozgásnál, a csend a hangnál, a cselekvés hiánya a cselekvésnél; a nyugalom a legtökéletesebb. | a tökéletes-

ség alapja a nyugalom és a teljesség, az oszthatatlanság és az egyöntetűség; a világnak soha nem szabadott volna változnia és fejlődnie, mindenféle fejlődés veszteségeket okoz, minden egyes változás megbontja az egészet; a nyugalomnak és a teljes-

ségnek nincs szüksége ezekre, hiányuk a legnagyobb tökéletesség. | az egyszerűség tökéletességéről tanúskodik, minél egyszerűbb valami, annál kevésbé van kitéve változásoknak; a bonyolult rendszerek nem állandóak és nem tartósak, gyorsan

a 23000-ból

megsemmisítik magukat, megbontva az eredendő nyugalmat, a változatlan világ méretű harmóniáját. | a kövek tökéletesebbek a növényeknél, a növények az állatoknál, az állatok az embereknél, a legtökéletlenebbek az emberek. | az emberek tökélet-

lensége nyugtalanságot szül bennük, a nyugtalanság az állhatatlanság táptalaja, az állhatatlanság újratermelési törekvésekhez vezet, az újratermelés háborúkat gerjeszt, a háborúk szaporodásra készítetik az embereket, és az ember nem szabad lény, nem önmagában

való, mert a családja meghosszabbításától függ, és nem lehet az előző nemzedékek sorából kiszakítva tekinteni rá. | az ember állhatatlansága az állatokra és a növényekre is áterjed, és arra kényszeríti őket, hogy megsemmisítsék egymást, szaporodjanak és pusztítsanak, ami

felerősíti a föld állhatatlanságát. | a föld állhatatlan világa az állhatatlanság kártékony hullámain kelti maga körül, a világegyetem bizonytalanságát szüli, megbontja eredendő tökéletességét, a világegyetem összeomlik a parányi földtől, amely a bomlás középpontjává lett.”

árnyképek

és valóban, a bánat nagy titokban körbejár a világon;
megyünk az utcán, az egyik ház olyan, mint a másik,
csak a tapasztalt megfigyelő gyanítja úgy,
hogy ebben a házban éjjelente minden egész másmilyen,
itt egy szerencsétlen járkal fel és alá szüntelen,
most a lépcsőkön megy felfelé, nem lel nyugalomra,
léptei visszhangoznak az éjszaka csendjében.

csak aki rokonszenvezik vele, annak sikerül megsejteni;
megyünk az utcán, emberek között, az egyik olyan, mint a másik,
a másik pedig olyan, mint a legtöbb ember,
csak a tapasztalt megfigyelő gyanítja úgy,
hogy ennek az embernek a fejében legbelül egy bérlő lakik,
akinek semmi dolga a világgal, csak járkal fel és alá,
fojtott visszhangok között éli egyszerű életét le.

a gyakorlati ész kritikája

két dolog tölt el rémülettel:

a csillogó üresség a fejekben,
és az elragadó közöny bennem.

vaspor

*sopotnik zoltán mágnes
című versének átírata*

találomra olyan banális dolgokat rögzíteni,
mint például egy mágnes. olyan képeket,
amelyek azért behúzzák az embert a mondatokba,
hogy ott következmények nélkül rozsdásodjék minden.
mint a megvilágosodás befejező epizódja,
a tökéletes üresség, közvetlenül a vízbe dobott hajszárító előtt.
olyan mondatokat kierőltetni, melyekre ha ráfeszül az ördög,
úgy tehetsz még, mintha lehetőség lenne eldönteni,
lerázod-e, beveted-e sóval formás patanyomát,
vagy csak váltóáramot kalauzolsz át rajta.
de elegáns felöltöje egyik zsebében mindig vaspor lesz,
a másikban meg ott lapul egy mágnes.

és

péntek reggel, normálállapot,
sűrű a levegő, a gázállandó változó,
a felületi feszültség elhanyagolható,
mint az elektron tömege,
derűsen nincs kedvem,
kesernyésen épp lenne,
„erre varrjál gombot, tanár úr!”,
de semmi: semmi de,
túlélve a kisemmizde,
leemelkedve onnan,
felsüllyedve az örvényből,
minden jó, mint élni,
oly jó, nem is lehetne jobb,
a klór erősen reagens,
és könnyen készíthetünk sósavat
egy pohár tengervízből,
aquamarin,
marina gin.

egy tiszta tárgy megtalálása (töredék td-nek)

hogy egyáltalán szólhassunk
hosszúra nyúlt sz.-i tartózkodásáról,
hogy érkezését, távozását
— (ugyan?)oda, (ugyan?)onnan —,
rengeteg izgága mászkálását és helyben maradását (közben),
e mozgások és mozdulatlanságok (látszólag?) céltalan ismétlődését
egyáltalán valahogyan elképzelhessük,
mintha egy kihalt városban bolyongana egyhelyben,
szólnunk kell
[...]

éjfél

[kemény istván: célszerű romok]

egy szép napon,
mikor egy régi fénykép,
egy húszéves kórházi zárójelentés,
és a harmincadik születésnapom miatt
valahogy a régi önmagammal
kellett szembesülnöm már megint,
hogy milyen buta voltam, néha gonosz is,
és bár a helyzet nem túl sokat változott,
valami csoda folytán
mégis élek,
úgy, ahogy,
nem tudom,
büszkeségem, önérzetem alig van már,
mégis szeretek ezt-azt még,
mégsem vagyok boldogtalanabb,
igaz, talán sokkal boldogabb sem;
ebben az eszelős nosztalgiában
a régi önmagamot kezdtem el siratni,
mindegy is, melyiket,
mert persze több régi énem volt,
és mindegyiket elárultam,
és mindegyiket szembeköptem,
mert luxus, hogy megváltoztam,
mert mi lett belőlem,
ugyan mivé, hová lettem?
ezek jutottak eszembe ezen a szép napon.

szép nap pedig azért volt a mai,
mert ebben az eszelős nosztalgiában
mégiscsak ott voltam én,
felismerhetően,
régj önmagammal,
valaha volt énjeimmel,
és ez még mindig azt jelenti,
hogy valami csoda folytán
mégis élek,
úgy, ahogy,
bár harmincéves vagyok,
mégis csak egy senki,
régés rég hanyatlom és szegényedem,
butább vagyok, mint valaha,
és már csak nem is gyönyörű,
mindössze egy lehetetlen és kiállhatatlan alak,
neurotikus és alkoholista,
arrogáns és apatikus,
semmiben sem rutinos, önjelölt homálybogozó,
egy gecsi.

kedvetlenül belemerítettem arcom ebbe a talált fénybe,
melyben nem járhatok sem most, sem soha.

az első érzés a szánalom volt,
— mégiscsak szánalmas egy senki vagyok,
aki a saját semmiségével sem tud mit kezdeni —,
a második a kíváncsiság,
minek is élhettem volna a fénykorában,
a harmadik, hogy pusztuljon a férge,
mert menthetetlen,
és minek mentsük, ami menthető,
de rögtön erre a negyedik,
hogy mentsük mégis.

hát itt állok
lehetőségeim gúnyos pompájában,
tudom, amit tudok;
nincsenek nagybetűs illúziók,
körkörösek a romok,
lehetetlen a megvilágosodás,
kétszer kettő néha öt
— és gúnyolódni tilos.

hajnal

*„egyébként minden úgy ment, mint máskor.”
(arthur c. clarke)*

nincs tudatos emlékem arról, mit is láttam,
de aznap éjjel, ahogy merengve üldögéltem,
és fülem ráhangolódott a külvilág neszeire,
immár sokadszor valami elementáris érzés sajdukt belém,
melyet áttört valami halvány és határozatlan irigység
— elégedetlenség az életemmel.
okáról fogalmam sem volt,
még kevésbé arról, hogyan múlászthatnám el,
de az elégedetlenség beköltözött a lelkembe,
és egy apró lépéssel megint közelebb jutottam az emberléthez.

„néma járvány”

*„csodálatos, pazar világban
jártam, barátom, messze jártam.”
(komjáthy jenő)*

s megnyílt a féreqlét előttem;
nincs titok, a balsejtelem beszélt.
tüntette néztem elmenőben
egy mindenség egysíkú életét.
és lobbanóban, eltűnőben
éreztem a semmi lehetét.
s ez ostoba csodák hevében
féltem, barátom, nagyon féltem.

néhány mondat a fej betegségeiről

az ostoba szív néha még oda vágyik,
ahol nem lehet már soha.
de ha meg valami különös engedmény
vagy alku révén mégis odajuthat,
ott sem érzi jól magát; rendre visszavágyik.
akárhol van, mindig visszavágyik valahová.

az ostoba szív mindig elégedetlen,
soha nem elégszik meg; ha ezt belátja,
ismét csak elégedetlenséget szül magának,
hiszen állandóan tökéletességre vágyik,
és annak belátásával, hogy mindig elégedetlen,
mindig elégedetlen, az észlelet sem elégítheti ki.

az ostoba szív mindig másra vágyik,
többre és kevesebbre a szükségesnél;
eközben pedig nem is veszi észre,
hogy *minden* az, ami elérhető,
karnyújtásnyira tőle; helyett elvágyik,
el- és visszavágyik minduntalan.

egy menekült visszatér

1. nehogy azt higgyem, hogy vagyok valaki.
2. nehogy azt higgyem, hogy nagyobb vagyok, mint vagyok.
3. nehogy azt higgyem, hogy okosabb vagyok, mint vagyok.
4. nehogy azt higgyem, hogy jobb vagyok, mint vagyok.
5. nehogy azt higgyem, hogy többet tudok, mint tudok.
6. nehogy azt higgyem, hogy több vagyok, mint vagyok.
7. nehogy azt higgyem, hogy használható vagyok bármire is.
8. nehogy azt higgyem, hogy kinevethetem magam.
9. nehogy azt higgyem, hogy valaki gondoskodik rólam.
10. nehogy azt higgyem, hogy valamit tanulhatok magam.

cukorkreml

— no, legények, mennyi kétszer kettő?
na, hadd halljam, kabai fiam!
— kétszer kettő az huszonhat, bátyuska.
— üljön le, kabai!
nagyon rossz válasz.
kétszer kettő az négy.
no, legfeljebb öt, esetleg hat,
na jó, nyolc, talán tizenkettő,
ha minden kötél szakad.
de sehogyan se huszonhat, maga ostoba fasz!

— no, legények, erre válaszoljanak:
az úr munkára vagy élvezetre teremtette az embert?
na, hadd halljam, kabai fiam!
— munkára, bátyuska.
— na és miért?
— hát ugye az úr tíz ujjat adott az embernek,
de csak egy fütykőst.
— helyes válasz, kabai, de a magyarázat gya-lá-za-tos!

(italom van, de nem iszom,
ételem van, de nem eszem,
álmom van, de nem álmodom.)

tandori dezső: *joseph beuys:* *hogyan magyarázzunk el verseket...*

tandori dezső *joseph beuys: hogyan magyarázzunk el verseket...* [!]
című versének elején a szerző egy képet „mutat”,
beuys akciójának fényképét,
melyen ott látható maga joseph beuys egy halott nyúlal,
„és ez így maga egy kép” — mondja tandori;
és ez így maga a „kép”, melyet a szerző mutat,
s melyben, magától értetődően, benne áll maga tandori dezső is.
mit magyaráz ez a kép és kinek,
a joseph beuyst és a nyulat ábrázoló képet
felmutató tandori jelenléte által?
maga a megjelenítő, tandori dezső soha nem jelenne meg előttünk
beuys halottas zsír-maszkjában,
valószínűleg nem jelenne meg sehogy sem
a maga fizikai mivoltában,
de hol van ő maga, amikor felteszi a kérdést:
„de hol vagyunk mi?
miféle semmibe néz el
a nyúl gyengéden tartott teteme fölött beuys?
mi az, amit igazából csak a halott nyúl
— történetesen egy nyúl —
ért meg... miből?”
ez a kérdés, a miből is!
nyilván az együttlét az, amit érteni kell ebből a jelenetből.
nemcsak joseph beuysét, a nyúlt,
tandoriét és a képek képzetét
(materializálódjának ezek akár *versként*),
nemcsak a fizikai lehetetlent, és nem csak a szellemit.
hanem hogy a képek, éppúgy, mint a versek, megértésre vágyanak.

hogya halott nyúl oly közelségbe került hozzánk
— történetesen egy nyúl, holtan —,
hogya „mostmár ledőltek a korlátok.”
most már a „megmagyarázhatatlant elmondhatjuk”, el annak,
aki azt se tudta volna különben,
hogya „van” („>van<”) valami megmagyarázandó.
de hogya azt a nyúl „tudta”, hogya van „valami” nyúltság fölötti,
biztosra vehető, mondja tandori, „biztosra vehető”, s folytatja,
ahogyan mi is „tudjuk”, hogya van valami fölöttünk,
a képeink fölött, a vers fölött,
túl ezen (és ezen is), meg ami mondható róla.
és még valamit: a halott nyúllal most már kapcsolatunk van,
és csak mert képzőművészek, költők vagyunk,
ezért jön be a kép, a vers.
hogyan magyarázzunk el egy halott nyúlnak... — mit is?
ez az, nem volna mit mondani, nem lenne a neve,
a végső kapcsolatnak persze, a kapcsolat túlján,
ha nem neveznénk el képnek vagy versnek,
vagy ha nem volna épp az vagy amaz — ez —
végül „kép” vagy „vers”.
míg ezt írtam,
macskáink, wittgenstein és kosztolányi, a bűdös és a radírpók
egymást kergették körbe-körbe a lakásban.

egyszer jó lenne elmagyarázni nekik,
miről is volt (van) itt szó ezzel.
egyszer el fogom magyarázni nekik, biztosan, ezt a verset.
addig meg — például most — megyek és megetetem őket,
hogya ezzel is tovább tolódjon mindenféle magyarázat.
az etetéssel azt próbálom elmagyarázni magamnak
— és persze nekik, illetve mindazoknak, akik ezt olvassák —,
hogya erre az írásra itt most igazából nincs is szükség.
és tandorira gondolok, a beuysra gondoló tandorira
(ahogya mintha beuys „imádkozott” volna érte),
hogya nem volt semmi szó, egy hang se azon a képen,
„én is láthatatlan maradok”
— gondolja, pedig mégiscsak látható,
hiába nincs semmi szóban semmi kép ott (itt),
mintha legalább a szóban nem forogna a világ.

dadogok

miért, hogy mindent újra meg újra el kell ismételnem,
akaratlanul, szándéktalanul, gyanútlanul, bárhogyan?
miért, hogy újra meg újra ugyanazok az utak,
mellékutcák, téveszmék, zsák a faltját, jönnek elő?
s ha épp nem *azok*, hát honnan veszem, hogy *épp* nem azok?

ebben a csendben, ebben a tompa, fásult,
vontaképpen béna és giccses csendben
milyen morajt vélek felfedezni?
mi mocorog, mi szólal meg, már ha megszólal?
miféle kalapácsütésre szólalnak meg a vészharangok?

„ki vagyok most?” — kérdezi épp csak kinyílt,
csipás szemmel a kibaszott angyal; nem vár választ.
(*húzd meg! — sügná a szeme, van elég vészfék.*)
a világrend pedig, legalábbis az egyik változat szerinti,
erősen ragaszkodik önmagához — nemkülönben,
mint a másik változat szerinti tenné — teszi — nyilván.

(*mi a szart gecizik ez itt? — kérdezném fejben,
s a szemébe néznék.*) „legyen szép — mondom —,
legyen akár erőltetetten is nagyon szép.”
„maga egy hipermoralista — mondja —,
vaksi, mint farkasok a szűrületben,
maga fekete, mint a hó.”

néha a lelkiismeretem
(„magának olyan nincs — ríposztolna —,
magának olyan nincs, *kabai fiam*”)
apám hangján szólal meg.

hívj, és én megyek.

táncoljunk

*„eljött az este.
és el fog jönni újra meg újra,
mert el kell jönnie.
szép este.”
(dexter morgan)*

hold, győzedelmes hold.
hájas, vöröslő telihold,
mint nappal, az éj szinte világos;
a holdfény végigborotválja a földet,
és gyönyörbe, kínba, gyönyörbe veszít.

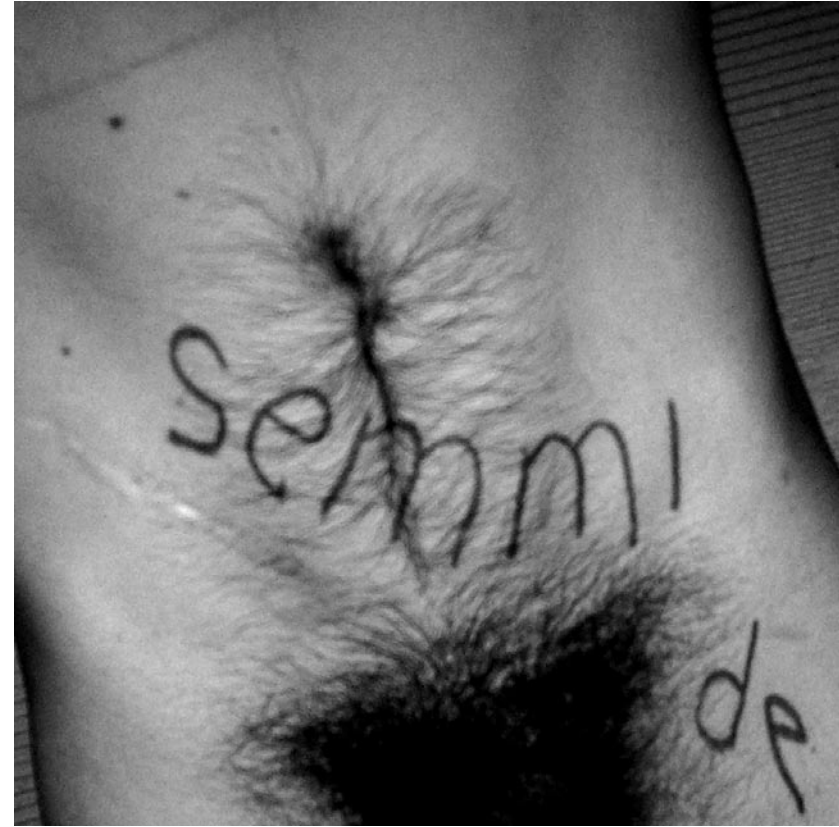
vakon, tékozlón húzza magával
a tébolyult, önelégült éjszakák
teli torokból üvöltő hívását,
a szórszálaid átfésülő lenge szél
érdes, féltékeny suttogását,

a kósza csillagfény tompa,
kiábrándult jajgatását,
a léha hold víztükörről felzúgó,
fogcsikorogtató szűkülését.
ezek mind a *kellt* szólítják.

elfojtott hangok szimfonikus sikoltása,
a belső *szükség* sirása, a hátsó utasé,
a kimért, ritkán nevető harmadiké.
azé, aki nem-én; gúnyolódik velem,
éhségével, szomorúságával tör rám.

azzal, hogy szükség van rá.
most már nagy a *szükség*;
kínoz, kalkulál, kecsgetet,
készen áll és vár és figyel.
én sem tehetek mást.

jöttment

felugrottam minap az ördöghöz én is pár percre.
„mit magolsz, meszes?” — kérdeztem elsöre.
nem tetszhetett neki belépőm, leköpött.
„nem ezt kérdeztem, hanem hogy mit magolsz, meszes?”
— kezdtem újra, nagy kokit adott, de szót sem szólt.
leültem és vártam, mi történhet, ha már ilyen jól elvagyunk.

csak nézett, mélyen a szemembe, fáradt volt tekintete.
cigaretára gyújtott, megkínált, „ital nincs?” — kérdeztem,
pillantásával mutatta, hol az üveg, pohár nem kell.
rámfújta a füstöt, sanda tekintete gúnyosba hajlott;
ráfújtam a füstöt, gyáva tekintetem arrább alázkodott.
vártam, mi lesz még, ha már ilyen jól elvagyunk.

nézett, bandzsa szemével egyre mélyebbre túrt bennem,
éreztem, tekintete minden gondolatom átkutatja.
elvette tőlem az üveget, meghúzta, visszaadta,
újra rágyújtott, újra ivott, rágyújtottam, ittam.
mondhatna valamit, vagy legalább ütne még egyszer meg,
várakoztam, ha már ilyen jól elvagyunk.

ivott és dohányzott, ittam, dohányoztam,
kezdtem megalázkodóból szánalmassá válni.
szemének tompa fénye egyre szürkült,
szemem üveges tompasága egyre szürkült,
és majd egyszer csak énekelni kezdett,
boráztatta baritonján, ha már ilyen jó elvagyunk:

„a mókus órs egy démonraj, veled hál és veled jár,
velük csupa móka vár, ne gondold, hogy viccelek.”
hangütésén megdöbbentem, de nem nagyon,
csak csupán rémisztő volt hallani víg zengését,
magabiztos élcelődését, bár miért is ne beszélhetnénk erről,
ugye, most, ha már ilyen jól elvagyunk.

„a mókus órs nem koboldkórus — folytatta —,
azzal talán még ellennél. a mókus órs hazavág,
de tényleg igazából egy se mókus.”
csakugyan nem viccel, ugrottam föl, ő meg röhögött.
rágyújtott, megkínált, kezembe adta az üveget,
tekintetével leültetett, ha már ilyen jól elvagyunk.

és csak énekelt tovább kedélyesen nekem a szentem:
„utolsó geci mind egy szálig, de többnyire adják a jóarcot.
most viszont nagyon elégedetlenek, hát dolgoznak.”
„nincs futó, aki kifutná belőlem őket.
nincs isten, ki megváltana tőlük.”
— énekeltem vele, ha már ilyen jól elvagyunk.

ivott és dohányzott, ittam és dohányoztam,
megalázkodóból végképp szánalmassá váltam.
felugrottam újra, pedig csak most jött a vége a dalnak:
„minden nő kurva. stimmt.” ittam, dohányoztam.
aztán végre menekülőre fogtam, de még utánamszólt:
„gyere máskor is, ha már ilyen jól elvagyunk!”

„előbb tanulj meg vágyakozni,
és találsz tárgyat is hozzá;

nem akartál beszélni az éj-
szakádról sem, összesen ha
három órát aludtál, felszín-
sen vagy rémekkel, félre-

verő szívvel, azóta is minden
éjjel, leginkább a szorongás-
sal háltál, a kifuthatatlannal,
meg az önmarcangolással, mi-

kor tervezte el, mennyire vagy
hibás te, viszont ami most *tény-*
leg bánt, az az, hogy mégis-
csak hiábavaló volt a ma dél-

előtt, hiába kísérgtetted, hiába
karoltad át, vigyáztál rá, hiába
voltál *te* a megértő, mert túl
későn láttad csak be, neki egy-

szerűen *szüksége van* arra, hogy
kivárja, a héten találkozzon
a kulcsoseemberrel, aki vissza-
adja a kulcsait, már ha vissza

kell adnia, mi lehet még ebből,
mit tudhat az a tekintet, de azt
hiszem, jó, hogy végül nem vál-
tál még szánalmasabbá, nem

mondta azt, hogy *nem* akarta
elmondani, bár talán másképp
alakulhatott volna *akkor*, ha el-
fogadta az ismerősöd hívását,

hogy végre üljete össze egy
italra, igaz, most hármában
lennétek, de ott várnak rád csen-
desben, ne kérdezz senkit,

és nem mondta el, mi volt a
félkész, ám határozott terv,
mellyel tegnap este hozzá ér-
keztél, és fenntartottad, amit

az előtte való napokban el-
képzeltél (*amiről nem sza-
bad lemondani*), függetle-
nül attól, amit sejtettél, és

az milyen pontosan igazo-
lódott be, nem mondta el,
hogy már e sejtéstől föld-
höz vágta a gitárodát, me-

lyet egyébként is csak ritkán
vettél kézbe az utóbbi időben,
de lett terved legalább, sza-
vamra, jó terv volt — nem

biztos, hogy ha ma este, hol-
nap vagy a jövő évben felhív,
hogy mégis, mégis, akkor is
őszintén el tudnád mondani.”

kívülről

átölel, mert át kell ölelnie.
abroncsra karosszéria, rád feszül.
szélvédőn repülsz ki; józanító másnap reggel,
bolond kölök, fogadtad hívásom este,
sms-t írnom is túlzás volt, nem még a hangom.

megcsókol, mert meg kell csókolnia.
rágótól mentolos; ha kenyeret majszolsz,
megédesül, most csak nyál. nyelve azért sem sebez;
kitapintja ínyed, érez; nem ide ver szíve, de nem érzed,
és lesz mire fognia, ha menekül majd.

beléd nyal, mert beléd kell nyalnia.
hús a húshoz, ökölnyi, izgalmas ornamentika.
messze nem kispálya, edzettél már erre,
holott korábban is csak hazudta csatakosra a hajnalt.
rövidtáv? a dugás meg dugás marad?

azt hazudtad — hazudod —, hogy hazudsz.
hazavitted, mert haza kellett vinned. legyen *fair play*,
legyél végre őszinte, bármi miatt akartad, üdvözüljön,
élvezzen téged, de akkor már miért kell gumit használjon?
csak a sajátját, azt értem. ne is azt, amit tőlem kaptál.

meglepett — mondod —, nem ijesztett a füled alatti mellkas.
kiálszod azt a zörejt; marad a régi játék,
hason az ágyban (hanyatt nem oly jó), jobb a bal kezeddél,
öleli erősen egyik a másikat, táncolnak az ujjak.
kulcsosember, így nevezed e játékot.

nem első, nem utolsó, aki legizgatóbb vagy számára,
de tudom, ő mégis az egyetlen abban,
hogy pár órára végre nem félted a halált.
a kézre álló kés a faluból a városba vándorol,
és ott zavarosan, véraláfutásosan szúr.

ambulancia

sehol egy hold se.

kezek

átírt születésnap levele

rettentő kézpár ringatta el gyermekkorom.
jóval később ez a két kéz fektetett le egy kisszobában,
itatott és adta be a gyógyszereket;
szigorúan csak kesztyűben, nyomot ne hagyjon.

mikor a kórházban magamhoz tértem,
s kezek, kezek, küldő kezek erőltették,
hogy utólag felismerjem tettemben,
tettemen az elmosódó ujjlenyomatokat,
nem hittem, nehéz is lett volna elhinni.
majd munkavédelmi kesztyűként
viselt cinizmusomban is
mély nyomokat hagytak azok az ujjak;
épp, mint egyéb dolgaimon,
főleg a szavakban,
melyek gyorsabban csapódnak az arcba,
mint kesztyű, mint szám, ha nyílna —
nyomuk vöröslő, engem éget.

néha úgy érzem, magam is csak
egy pár elhasznált kesztyű vagyok;
az a két kéz visel.
de sőt néha úgy,
hogy a másik kesztyűpár,
melyet érintek, ölelek, szorítok,
az a dermedt, keményre hűlt,
néha elengedett pár szintén
arra a kézre húzva teszi,
amit tennie kell;
az ujjnyomok tetteiben,
szavaiban, gondolataiban
és az enyéimben szinte azonosak.

ujjlenyomatok egy pár üres kesztyűben,
ebben, itt, melyből már eltűntek a kezek;
kezekből a keringés,
ujjak végéből az elnehezült vér.

nem emlékszem

székely csabának

*„a varázsló látni vágyik
az eljövendő múlt sötéttségén át.
két világ közt zsolozsmázza:
»tűz, jöjj velem!«”
(david lynch)*

emlékszem, ahogy a lángok között fölsejlettek
egy sötét árnyalat körvonalai.
azután semmi... arra emlékszem csupán,
hogy az elhamvadt tábortűz
maradványai mellett állok két nappal később.
(léteznek már olyan fejlett módszerek,
melyek segítségével képessé válunk feloldani az amnéziát?)
holott az emlékezetemben nem tapasztalok visszaesést;
tisztán érzékelem, ami történt. szinte tapintható minden.
érezem az illatokat, hallom a hangokat,
mindennek tökéletesen a tudatában vagyok.
mégis olyan távoli az egész.
aligha emlékszem ezen kívül valamire.
de egy kellemetlen látomás most is kísért:
egy óriási bagoly, átható tekintetű,
épp eléggé ahhoz, hogy elsötétítse az emlékezetem.
magamnak is egyre csak ezt ismételtetem:

ez szigorúan bizalmas.

holott a titoktartás egyre kevésbé tűnik fontosnak fel-
talan vannak olyan ismeretek,
melyek oly jelentőségteljesek, hogy túllépik a határt;
nem lehet ármánykodni velük.
olyan súllyal nehezedik ránk ez a tudás,
hogy szinte meghaladja az...
(miért ez a fájdalmas küzdelem?
az *én* lelke mért?)

vöröseltolódás

elrémülök, mert ha őszinte vagy, *a fiatalok izgalmasabbak.*
így elment volna az idő?
hát hol vagyok, hová lettem?
van ugye az „aktuális”, az „éjszakai” és a „szaxofonos”;
talán irigylésre méltóan fiatalok, majdnem gyerekek.
kíváncsiak, meg persze valamennyire gyávák is,
vagy épp te gyávulsz el.
(nem biztos, hogy értem ezt.)
szánalmas lassúsággal fogok csak fel nyilvánvalóságokat,
most látom be, hová, miért tűntél kissé el az őszelön.
kinyitok egy üveg bort, velencei féledes vörös, ismered.
próbálok a göncölt, amelyről *akkor* írtál, messziről,
s én *itt* néztem, veled egyidejűleg,
nem úgy látni, hogy közben *ott* valaki
természetesen „nagyon jelen volt”.
ezt nem bírom jobban magyarázni.
mafla akarnok, lenullázott senki —
mindent tudni akarok.
az aktuális kosarat dob
(az éjszakai és a szaxofonos most nem aktuális),
hegedűk első hangjairól beszél —

azért túlzás lenne, hogy még meg is kedveljem.
meddig fajult vajon, aztán merre tovább?
mikor mentél, meddig mennél el?
miféle nevet adtál neki?
milyen volt először?
és később a miniszoknyád milyen?
fogy a borom, úgy megkínálnálak
(te esetleg cigit sodornál);
hibában feszül meg ez a szeretet,
elnézem, milyen korán s gyorsan sötétedik.
a tükörben mintha futna egy lány. mintha bírná szusszal.
fiatal fiúk a spájzban;
csak most halványabbak a csillagok.

tolvaj

megláthattam világom a szemeddel,
akárha elképzelttem gyermekeinkéivel;
a tiéddel nézve idegen,
semmi, és a hátoldalán is semmi.
sövény helyett fenyősor keríti,
benézni lehetetlen, tilos.
hívtalak, beengedtelek ide, ahová senkit,
különös, talán nyomasztó, mégis mesés táj,
egy sziget, mondhatni lakatlan.
hirtelen aztán a sokaság, vendégek ebédre,
estére bál — a bálkirálynő, te, csak szipogsz.
nagyon nem evilági kezek formálták nászunk,
szürreális film, víztükörre vetítve.
mögötte — alatta —: titok,
s bár megosztottam volna,
téged akkor még nem érdekelt.
világom legjavát, a legszebbet adtam neked,
már-már hitetlen örömmel szoritottad magadhoz.
később megszeppent bálkirálynőből öntudatos úrnő leszel,
birtokodba kívánsz mindent,
s a tiéd is.
már nem szipogsz, én nem vetitek semmi tükörre semmit.
elmozdulásod vektorát nem tudom követni,

nem az én iránytűm már —
mégis összebújtunk a fáradt, délutáni fényben,
kint a fák összefagyott, tömpe ágai,
egy szarka ül, néz be ablakodon ott,
röhögve, csettegetve les meg minket,
kisemmiz egészen,
sokat akar, és bírja,
árnyéka az életed,
árnyéka feszíti életem;
és két macska vigyázza álmunk,
melyet senkinek nem szabadna érintenie.

holdfény és hús

estéink holdja, melyre fel-félpillantunk néha,
tompá fényében tonnás magány,
köztes éjszakáink, nappalaink keserítették el,
már nem az a hold, mit korábban neveltünk,
nézed, hallod, megérinted, a mi tükrünk;
de se arcod meghitt, mosolygós nyugalma,
se jól ismert, mégis mindig rejtélyes tested,
sem pedig beszéded, hallgatásod vagy tetteid,
csalárd ünnep, áruló öröm,
semmi gyönyörű mocskosság nem teheti kétségessé,
hogy legnagyobb kegyelem elnézni,
miként simulsz álomba, karomban,
mellkasomra hajtott fejjel,
vagy csak úgy, nélkülem, hason fekve;
ilyenkor mindig és mindig újra megtisztít
az álom mindenekfeletti erénye,
ragyogó, emlékek és fantáziák között káprázó,
áldott pillanatok, melyek csak tieid;
és láthatlak úgy, ahogy anyád, első napodon,
isten nélkül, nyomasztó súly nélkül,
egyensúlyban.

extraszisztolé

cso-csobánka zsu-zsuzsának

majdhogynem gennyes jelenettel zárunk
— mondod —, zárt peron, már ha belátom.

mire belátom, addigra kilátás nincs,
és senki sem vett észre semmit.

nincs fölöttem égbolt, minck is,
bennem sincs semmi használható.

dadogásom idézed: „miért, hogy mindent
újra meg újra el kell ismételned?

akaratlanul, szándéktalanul, gyanútlanul,
bárhogyan? miért, hogy újra meg újra

ugyanazok az utak, mellékutcák, téveszmék,
zsák a faltját, jönnek elő? s ha épp nem azok,

honnan veszed, hogy épp nem azok?
ebben a csendben, ebben a tompa, fásult,

voltaképpen béna és giccses csendben
milyen morajt vélsz felfedezni?”

— és még folytatod is, majd elfordulsz,
ha mintha már elfordultam volna. megértelek.

aztán csak ennyit mondok magamnak:
fordulj el, tedd mindezt a másik oldalra

— és igen, itt az idő egy újabb xanaxra —;
hideg marad, sötét marad, vacogok,

de közben mégis kiver a veríték,
félrever a szívem, félreve, félrev.

kandúr és eb

farkaszemet néz velem
kandúr és eb — — —
a város soha nem volt ennyire tele
neonfényel, idegenekkel.

kibújik bőréből a mohó,
önemésztő *erdő*,
kidobál magából mindent,
levedli másnapjait;

hogy az se legyen, ami aztán felemészt.
nem ég, nem füstöl, nem is parázslík,
hült pernye az, nem más.
farkaszemet néz velem,

кот и пёс, котыпёс.
nincsenek már lyukak betemetetlen,
piros filccimmel sem színezhetek semmit.
a többit rábízom a szélre, hordja el az,

ha már elrugaszkodnom nem szabad.
bukfencek a hamuban, egyik kutya,
a másik is csupa seb.
nincs már mit tudni.

pénz és a tárca

10 vagy 17 vagyok, apróban,
zsebedből épp most csusszantam ki,
észre sem vetted, hiába csörögtem,
nem is érek sokat, valóban.

fotel vagy heverő részébe sodródtam,
hirtelen a sötét, semmi melegség,
onnan hallom nevetésed, tiszta még,
majd csendesülsz, engem nem keresel.

te vagy a tárca, pénznek helye benned,
nem holmi aprónak, csak súlyos bankóknak,
de attól becsések, hogy te rejted őket,
értéket adsz nekik, legyenek bár hamisak.

még mélyebbre süllyedek, értéktelenedem,
te vagy a buksza, ne csodáld, ha megrömnék,
ha megtalálnak, velem talán snóbliznak,
noha arra sem vagyok már igazán jó.

10 vagy 17 vagyok, apróban,
forgalomból kivont váltópénz,
hagytál kicsúszni a zsebedből,
néhány érme, ha eltűnik, nem számít.

erszényes

egy nő áll az esőben. testére feszülnek,
árnyék csak a hosszú, álmos utca.
meleg cseppek, a szürke arcot sapka takarja.
fölötte már részeg, zörgő levelek,
külön utakon jártak,
mániákusan kapaszkodtak,
mikor a többi lehullott;
most kétségbe esnek.

kigombolja kabátját,
fakó még mindig, de ezüst már arca.
szagra gyűlik köré bogár meg a szél,
szívós állat, pláne sarokban,
ezt morogja, messze viszi.

betörhetetlen nagyvad volt valaha,
óvatlan, kit elejtettek,
semmi hősiesség, nincs az az isten.
(bizonyíték a, bárcsak lenne, kivétel.)
szerethető ragadozó, embert meg sose támad;
hűség mintaképe, egyhímű keverékállat.
főemlésként egyszerűen csak
kétségbe esne, de így most
felszabol a közönyös esőbe,
már nem méri veszély.

szomorú levegő,
néhány röpke levél,
nincs nagyobb büntetés,
mint élni ebben a télben.
a fa nedve nem kering, száruk elszárad,
fogódzót nem ad semmi, maguk maradnak.
lett volna hullani méltóság bennük,
mint a többiekben.

az ugató földhöz vágja sapkáját,
felsorakoztak mellette, vérkutya szűköl,
hadrendben az árnyak,
karmester inti az üvöltést.
mintha százan, ezren lennének, ez olyan.
nincsen szárnyúbb annál,
mint hogy ez így igaz.

november

átírt születésnap levél

gyilkosod magad őriz-
ted, börtönbe így ke-
veredté. ápoltalak, óv-
talak; büntetésed sem
hosszabb, mint enyém.

mutattad, jól vagy. főz-
tem, ettél, gyermek vol-
tál, ittál és gögicséltél;
szemed magabiztos drá-
gákó. a kulcslyukon át

szítottad foglyod dühét.
a lépcsőn megugrott, u-
gatott a sötét, miközben
egy világ szenesedett el
az ablakon túl. havazott.

„odanézz!” — mondtad,
a varjú csőrében még e-
gész dió, földre ejti. a
szűz hó tiszta lap, jelen-
tésre vár. megírják majd,

nem érdekelt. a dió fel-
törve; károgo, majdnem
démoni lény, szárny-
tolla írja, metszi a hóba,
jó a rossz és rossz a jó.

gyermekmese

mintha valamiben maradtunk volna, beáztattad a babot.
bizonytalanságod helyetted mondom ki; meg se csókolhatlak.

a szemek megduzzadtak, felszívták reggelre a vizet,
szorongani akkor kezd csak a kiskakas.

nincsen csap, mit lehetne elzárni;
hanem a tüzet is felszívná, „résen lenne”.

ám belátta közben szomorúan, szeretne lenni ember,
még ha sehol sem lehet már meg a gyémánt félkrajcár.

aszinkron

téged a félelem, hogy szétlapít
a szürke, nyomasztó gép,
az idő közönyösen őrlő köve,
engem a sötét mart.
nézted és le is fényképezted nekem,
meg talán másnak is egyszersmind,
a véresen alábukó napot.
tiszta twin peaks, mondtad,
de nem egészen így írtad meg később.
a szavak végig veled maradtak,
én, kihez már hűtlen lettek, nem.
talán engem akartál visszahúzni,
de érkezett helyettem más, mások.
magam zárójelbe kerültem,
már nem voltam umlaut, se aposztróf,
csak egy tilde, kenyérbetűből.
ha valóban kutya lennék,
mint az néhányszor felmerült,
nem valami tudatosan ugyan,
de felmeredt szőrrel, tétován morogva
bámulhattam volna a semmit,
a groteszk, lenullázó maszkokat —

gúnyos nevetés gördült felém
a rezzenéstelen, áruló jegenyék, akácok alatt,
végig a hosszú, álmos utcán;
idomított, itatott, csak ne legyek magamnál.
a közös szótárból kitépted, máshová befűzted,
majd ügyetlenül visszaragasztottad lapok ásitottak,
taszítottak megsemmisítő alomba.
egyre csak igyekeztem nem meggonoszodni.
a gyerekek várhatnak, persze.
az életem vitt a lépcsőn föl hozzád,
ajtót nyitottál *teljes* valódban,
beszélteél, hallgattalak —
bár már hiába volt közös nyelv, idő.

súly és a lövés

szeretetednek isten kell.
és tudod, aki keres, az úgyis talál.
jöttmenteket istenné növeszt rajongásod,
mely cleve egy istenre lett szabva.
istenkereső, istentaláló, te.
aki erre kényszerített, apád,
istennek szorított a súlyával,
ezzel húzta meg a ravaszt.
a torkolattűz villanásában láthatod teljes életed.
telibe kapod makulátlan pályafutásod
egy iszonyú sebességű golyó dühével,
mely crejéből mit sem veszít.
a kiválasztottak, a halandóbbak
szűken élik túl a becsapódást.
(ideiglenes vagy kitalált, színüres aurák.)
röppályádon hanghatársértő események,
súrlódás alig se érint.
de könnytől összetapadt
papírsebkendő-csomóid belsejében,
esti pánikrohamaid mélyén,
a néha így, hol meg úgy vágott,
fésült vagy festett hajad alatt,
a gondosan elkészített,
majd kidobott süteményekben,
a nem szűnő sírógöresök mögött,
vagy pedig ott, ahol a golyó látszólag visszapattant,
eltéríthetetlen vagy.

átírt születésnap levél

érinthegetlen.
nem dörzsöl fel semmi sem.
köpenyed aranyból, nikkellel futtatott ezüstműből,
platinából, krómozott nemesacélból,
majdnem tökéletes szkafander.
röppályád eszményi, akárha az éterben,
súrlódás alig se érint.
ornnyergeden pici heg, himlőszántás,
vagy a vontcsövű fegyver
spirális huzagolása ejthette,
mely megpördít tengelyed körül,
hogy a lehető legpontosabban találj célba.
valódi célpontod eközben mögöttem bújt meg,
ott magaslik alakja, onnan vetül rám árnyéka;
apád, isten, füstölgő fegyverrel.
észre sem vettem, hogy eltaláltak.
homály, köd, sötét felhők gyülekeznek,
míg átosonsz rajtam,
hogy végül belemerülj egy isten szívébe.
a megfelelő ember,
egy rátermett szamuráj
puszta kézzel elkapna röptődben,
kicsit hűtőgetne tenyerében,
majd már csak melegen tartana,
isten nélkül, nyomasztó súly nélkül,
boldog nyugalomban.
én jó, ha elkaptam néhány pillanatot,
épp csak megérintve
hajad, bőröd, ajkad, hálóinged.

iskolakör

másra akartál várni örökre,
mégis én lettem, aki jött;
ami késett, el is múlt szépen,
de meg is maradt menedékedül;

csak az van, ami nem lett,
lecsukott szemed mögött a máshol,
elalvó arcom mögött egy másik arc,
mely nem csak odagondolásból áll;

többé soha semmi nem gyújt
világot e más világon;
rám a holdtalan, vak véletlen,
de rád minden vigyáz.

vakhold

sugárzó kör, penészes fényű korong a már-már hevenyészve összehúzott kék
mező közepén. neked festettem pár éve, nyomdafesték műszálas vásznon,
konkrétan egy szétszakadt harisnyád még ép felületén. a festék tökéletesen
átjárta a szövet szitáját, magát tartja, bár repedezik. üveglapok közé feszítem
hamarosan, ne töredezzon tovább; gondolj közbe semmi.

tompa kör, előtte foszforeszkáló gömb, a telihold. vak, végignézhets bármit,
bírtja is. komolyan venne mindent, ha nem csak szobabútorokon, főleg az ágyon
járna fénye. számomra ebben sincs köszönet semmi; messziről süt rólad, hogy
nem én vagyok a holdsétára kiszemelt asztronauta. azt hittem, haragudni nem
lehet rád, pedig lehetett. a teliholdat véreddel köszöntöd, azzal fested át meg
át, közöm hozzá semmi; és végképp nincs tovább, csak másvalakinek legyél
te lágy, szőke és másfél mázsa, másvalaki legyen neked ugyanez; legyen más a
duplaholdad, legyél másnak duplahold — az időzítés mindenesetre pontos.

sugárzó holdkörív, a mező körötte színtelen, szolarizált fényben kifordított
nappal, déli kék hold, minden negatívban. maszkod szürke vasálarc, fél
kagyló, fél hold. dühöng, tajtékzik a rajtakapott holdördög, magasra emeli a
tengert. téged árapály nem fenyeget, hajód, a szeléné, egyenesen folytatja útját
az általam már meg nem ismerhető cél felé; újholdkor kockát vetsz a süket,
tar ágak alatt, a hold nemfénye vet árnyékot, csak ne hibázz, rosszul ne lépd
magad, irtóztatók az örömök ilyenkor. érezted a holdat, a csillagos levegőget
a holdfakította, holdbarázdálta városban, ahová érteztél. „egyiptomian stabil
interruptusz” — rajtam röhög az egész falca.

fakó kör, benne mintha magzat. anyajegyeid mind holdjegyek; nem követhetlek áldozati helyedre sem, ahogy holdpalotádból is kirekesztődtem. alvajárót ne riassz föl, a fák árnya, akár elfeketült, rossz vér, felüvölthet, mint az első meggyilkolté, gonosz testvére. az orvos, aki szórakozottan elnézi, hogyan nem hal meg halni vágyó betege, ugyanaz, mint aki angyalkát csinál benned, kitépi, kidobja. a csillagok holdáztatta dombokon tartják az érzéstelenítést, a hajók mind el — kasszandrával.

kör a mezőben, fény, árnyék, átmenet nélkül, örökös tiszta helyzet. csak hold. mi a hold? nyers kupac érc, még beolvasztatlan, boldogsághoz köze semmi. egyre keskenyebbre élezett, csorba sarló. mindez mégis, lunáris rettenet, hogy hogyan, eggyé és természetessé áll majd össze, vesztes nem lesz ott magamon kívül, oly szépen íródik meg versedben, és épp úgy viselhető, mint ünnepi maszkod, talán azt is az az isten adta rád, aki elől menekülsz, aki engem is kitagadott, szűk résén könnyeden kukucskálsz ki, és én mégis azt szeretném, bár kérni is férfiatlan, ne tagadj majd meg engem, ha akárki megkérdi tőled, voltam-e én is valaki. a démon fenyegető szemhéj alól mered rám, vasálarcod holdálarc.

velence süllyed

szórakozottan rakosgatod ide-oda a kockákat,
legyen rubik vagy dobó,
legyen kő a góából vagy macska akár,
szól a *feketemosó*;
szórakozottságod beváltod szidalomra és számonkérésre,
de miért és hogyan, kérdezné a néma,
honnan a jó, a jog, az indulat ehhez?
engedd meg, díva, én vagyok a hibás már megint;
a szív kihagy,
az ember feje tévedéssel, rossz döntéssel tele,
undortól rándul görcsbe a gyomor,
mert az életkor mellékes,
legyenek pelyhesek, egyívásúak, éltesek —
fáj és vakít ez az öl, az az ölelés;
szélütötte, pontatlan mondatok köröznék a lényeg körül,
míg az utazó elcsíphető fényeket keres,
mozdulatmaradékokat,
mint penészes istendarabkákat a kutya.

szemem elé könyvet tartok,
hogy a távozó lelket valamivel felfogjam.

jelenetek 2.

a nő és a férfi az ágyon ülnek.
az egyik nem szól, a másik csak csendben van.
állott füst köröttük, értetlen, villámodó légkör,
de a macskáknak még nem tűnik föl semmi,
kisülések rég nincsenek, csak csend.
mikor a nő vetkőzni kezd, a férfi elfordul.
a sötétben még rágyújtanak újra,
de csak csend és féledes parázs, amit lélegeznek.
a férfi nem tud gyűlölni, a nő nem hajlandó szeretni.
fektében a nő elfordul, a férfi sírni kezd,
a férfi elfordul, a nő sírni kezd.
már nem foghatják meg egymás kezét, mint szokták.
amikorra mindketten elalszanak,
rájuk kuporodnak a macskák is,
és tényleg mintha minden rendben lenne,
mint a tévében, csak csend.

visszajátszás

úgy teszel, mintha elfelejtenéd,
hogyan nyár óta én is sokat változtam.
(és pontosan tudod, *milyen* irányba.)
előbb csak feldolgozni próbáltam a történeteket,
e verseket előszeretettel értelmezted úgy,
hogyan nem tudok megbocsátani,
holott abban a tökéletes utolsó hónapban
magadnak nem tudtál, és ezért hazudtál
— talán magadnak is.
aztán hirtelen kiradíroztál az életedből egészen.
az első, örült héten csak értetlenkedtem és szomorú voltam,
egyszer még körbe is söpörtek
— remélem, neked nem tört tükröd —,
majd lassan, egyre bánatosabban raktam össze a képletet,
te mit sem segítettél.
most meg csendességemet
— mely fájdalomból, egyre terjeszkedő fásultságból nő,
de erről mit sem tudsz, mint reményeimről sem —,
az én *nyugalmanak* tekinted, hogy magad mentsd.
vádaskodsz, jogosan, jóval korábbi bűneimért,
szót sem szólhatok,
és közben úgy teszel, mintha elfelejtenéd
függvényünkben a változót.

február 1., 03:38

*nem írok arról, hogy vagyok, a szövegekből lejön,
úgyis utáljuk a referenciálisat, úgyse tudunk máshogy,
írtad, amikor elküldted legújabb verseid,
melyeket sokadszor olvasok immár,
egészen naplószerű, ahogy jönnek sorra,
egymás után a tételek, nem tudok aludni megint,
éjjel havazott, és nem vagyok hajlandó elhinni,
hogy, mint írtad, csocsoszán, cseresznyevirágzás helyett;
bent zörgő hőszugárzó, te meg küldő távolban,
kint hasadó égbolt, szinte derűsen ébredtem,
értelek és megértelek, ha te magad nem is — — —*

adott koordináták

én nem hiszem, hogy bármi behelyettesíthető bármivel.
és nem a felelősséget tolom rád, gyenge pillanatban,
íródik ez a vers is, a hőszugárzó zúg csak mellettem.
ismerem, most így mondd, *szobádat,*
tudom a hangjait, fényeit, illatait,
s hogy mi hiányzik belőle.

ha elhiszed, abban a rendszerben működtethető bármi,
talán az lesz, a maga módján. *úgyis utáljuk a referenciálisat,*
úgyse tudunk máshogy, írtad. mire a kávé lefőtt,
lett egy satnya átirat is. most kihurcoltam magam az életemből,
ahogy kérted, de tudom, amit tudok,
ám ha elmondanám, már nem tudhatnám.

de tudom. mondd,
reggel a delet várod, délben az estét, este meg hogy virradjon,
engem nem érdekel, hogy addig ki nyúl, ki nyal, ki nyílik beléd,
türelmesen megvárom, míg belátod,
néhány lépést kell csak hátrálni a táblától,
ha belezavarodtál a feladatmegoldásba.

a jóreménység foka

(a száműzöttek hajóján utolsó túlélőkként
készülünk a fok *megkerülésére*.)

— mi a jó a viharban? — kérdezem sorstársam.
— a szél, a kiszámíthatatlanság, a veszély,
de a legjobbak a villámok. szereted a villámokat?
— a térkép, amely szerint haladunk,
minden bizonnyal hamis, de legalábbis hibás;
ahol az átjáró kellene legyen, csupa szikla minden...
— kérdezni is tudsz, vagy csak válaszolni?
— tudok kérdezni.
— akkor innentől ne válaszolj, csak kérdezz!
— bonyolult a nyelv...
egy szót több dologra is lehet használni?
— sőt néha még az ellenkezőjére is...
— valószínűleg ezért kiszámíthatatlan,
mit is találunk a fokon túl.

(már ha meg tudjuk egyáltalán kerülni.)

finálé

már *csak barátok* sem lehetünk.

elvesztett országút, újhold

nem *akarod* érteni, amit mondok,
úgy teszel, *mintha* nem értenéd.
puhatolózom hiába, mi is történt, mi van?
kényesen fordulsz el, válaszra se méltatsz;
igazad van, hogy jövök én ahhoz, hogy kérdezzek?
te a magasságos hold, én a senki,
amivé tett diktátor tündöklésed.

megalázol újra meg újra, mert nem voltam „valaki”,
legfeljebb csak átutazó; megtagadsz könnyeden,
de szemembe nézni gyáva vagy.
méltatlan és szálnalmas egy történet.
ismét nemfényed vet árnyékot, útvesztőbe kergettél,
bejáratát elállják, kik kellettnek neked, fenyegetnek;
a kijáratot idejekorán lezártad. nem ismerek rád.

gyalázat, hogy így eltüntetsz labirintusodban,
finnyásan háritasz mindent rám —
belátnám, ha felelősségről sose hallottál volna.
mégis te fertőztél meg hazug ragyogással,
beteggé tettél, gyógyulásra kevés esély
ebben az áruló fényben. nem ismerek magamra.
nyersz ezen is, hiúságod hízik önzésben fürdetve.

de legyenek én a megértő. legyenek én az előzékeny.
igenis, felség. térdet hajtok, fejet hajtok,
szívüres térben sodródom; a kicsinyességet,
mit te az istentől, nem tudtam megtanulni.
mindent érted, semmiért egészen, talán beérem —
a többi béna csönd, giccses pukkedli;
az egyetlen bosszú és egyetlen bocsánat a felejtés.

[...]

szemtől szembe,
fogad, enged;
közel, távol.

csak oda,
oda a csoda,
de akkor ki mondta,
hogy „a jegyem retúr”;
kinek a jegye,
kinek a jege,
ha nincs már út visszafele?

hiába játszani vissza bármit is,
ami eldőlt, nem áll;
s ez rég eldőlt, eldöntetett.

ebben a jólfésült, tompa fényben
milyen határozott kontúrt kap minden;
abortusz volt,
vagy törökországi hosszú hétvége,
szinte egyre megy;
de kit és miért húznak vissza (már ha)
a száradni kiterített ruhák
vagy az égetett cukor?

jöhet végre a hárompont,
ha van pont.

ki tudja, hová az a nagy szerelem

nincs benned köszönet.
abban sem segítesz, hogy elveszítslek,
amint nem segítettél, hogy megtaláljalak.
ezek azonban csak szavak.
azt hittem, tisztázódik a dolog, ha magammal beszélgetek.
de szavaim üresebbek, mint barátaiméi,
mint barátaim szinoním szavai.
valószínű, hogy mindennek több értelme volna,
ha nem hideg szobában írnám,
és ha nem új könyvem kiadása előtt állnék.
verset akarsz?
ha versben mondom, értelmesebb lesz?
(másnak mindenesetre érdekesebb.)
hát tessék:

azt a szép, régi asszonyt nem akarom látni soha,
akiben eltűnt a tünde, előtűnt a mostoha;
aki a nézők mellett, ha sétálgattunk (de hányan?),
komolyan s vidáman lépkedett a térdig érő sárban;
aki ha rám tekintett, nem tudtam nem remegni,
azt a szép, régi asszonyt szeretném sohamár szeretni.
csak látni gyűlölöm őt, hallani és látni,
sötétben eltévedni, rettegni, fájni.
s mint ő maga, becsukva, egy könyv van a kezében,
körben tömött lombok zúgnak a verőfényben.
nem ülhetek nyugodtan ostoba lugasban,
csak elgondolom őt, tétovázva, lassan;
nem tudni szeretném őt, csak megbocsássam,
amiért szemem behunytam, hogy őt élve ne lássam.
csak úgy szeretném látni, mint holt anyját a gyermek,
azt a szép, régi asszonyt, amint talált fényben elmegy.

az hét

mint az egyszeregyet, tudtam, egyszer csak eljön.
itt lesz hívatlanul, kérlelhetetlenül, fehérén, feketén,
írva, nyomtatva, olvasva.
a függöny most megsimogatta oldalam,
mintha valaki érkezett volna,
pedig csak újabb, és pedig távolságok nőttek közénk.
a beszélőről már nem is beszélék.

priusz

először a blaha lujza téren rogyant meg a lábam.
a zöld, műanyag szemetes képen törölt,
ahogy megkapaszkodni próbáltam.

elhallgatni a sötétet, a csöndet
— nem áll módomban nem tudni a semmit.
most a jelenben ülök, bár rühellem,
mint pár mást is — miattad.
érted, érted, nem érted. én sem.

de ha már itt tartunk, kedves élet,
ha azonnal téged gyanúsítalak mindenért,
álljunk csak meg egy szóra.
mondd, hova az ördögbe keveredtek el
a mániákus emlékiratai?
mondd, ki rendezgeti itt a szálakat, ki az osztó?
és várj meg, kinél a bank?

hogya túl sokat kérdezek,
túl sokat akarok,
még zaklatok is,
beware of thieves?
pedig csak el akartam mondani,
hogya épp újságot olvastam,
jöttek erre az inkább ne tudnék róluk,
nem én eszmélek,
nem én vagyok az a szép, régi férfi,
az elme felejt,
a hanyag test is egyre rosszabbul emlékszik —
szavam se lehet, nemhogy véleményem.

holdkór

sehhol se találalak, csak a képedet.
néha azt sem, marad esetleg a képzet
(az arc kihívón, mélyről tekint fölfele,
mint egy istenre, domináns hímre;
érzékeny, érzéki pillanat,
melyhez közöm semmi).
béke, izzadság, napfény, gravitáció
— neked immár egyre mennek.

nem feladtam, vesztettem.
lágymag, megalázóan néma;
zsugorodnak a csöndek, gyönyörű,
mocskos betegségem, játszadozol velem.
de várj egy kicsit, beszélek lassabban:
az ember igyekszik okosan felejteni,
nem köszön az élet, pláne előre,
és nincs, ki jobban elkeserítene.

előszertettel felejt a sorskegyelt,
hazugságban nyúlik meg az orra,
lelke botját sem mozdítja,
de a sors nem felejt.
jól kitervelt, alaposan előkészített,
pompásan megdolgozott semmid
közelről sem ismerős,
távolról sem enyém.

téged meglepett, ami maga az iszonyat,
vérecskét kikaparni, mint gesztenyeszíned.
eltelt két újabb hét, menüüm ugyanaz,
még mindig a jelenben ülök.
néha mintha várnálak, mintha utálnálak.
közben próbálok csak értelmet fésűlni
életlen és kócos ittüéseim köré,
mintha valamit *valóban* csinálnék, olyan.

de az égre nézve is csak semmit teszek,
mások is csak semmit mondanak;
nem talállok szavakat — magunkra.
engem árapály, fényed változása rettent,
téged én — bár ez is játékos, hazugságod.
a kutya keservesen vonyít fel a holdra,
tessék, figyelj, mantrázom:
be-le-vesz-ni-ár-nyé-kod-ba.

abortusz

sok van, de a legbosszantóbb a hangot hallani,
a kéretlent, neked érdes, ami még mindig enyém.
beléd karcognak, nem szavakkal, mikkel teremtesz,
csak pusztításban közös az eszköz, gyáva fegyver.

néma sikoly, elnézed, a közhely így nevezi, nem érint,
azok a szemek nem tanulnak meg látni, nem engeded,
ha már megvakultál, másnak sem; hold egy szál se,
és nehéz sosem volt, csak kapar a fém felszabadítóan.

és nem is, hogy élve eltemettél, később megöltél élve,
de hogy végigjátszható mindez újra meg újra büntetlen,
mert sosem nézel szembe azzal, mit tettél, majd ismét mit.

patkányok nőnek herén, petefészken, a méhkirálynő röhög,
süt rád a nap, a szolgák szolgálnak, ennyi ez, szerethető.
mégis, ha megszólalok, idegesít, csak a fájdalom évelő.

tor, túra

beszéljük meg, mi lehet erre alkalmasabb más, mint egy szurdokon átívelő
kirándulás. legyen a holdvilág-árok, stílszerűen, a rám-szakadék már *megvolt*, a
bűbánatvölgy pedig... hát igen.

sztalkered leszek a kikapós tólakok között; nehéz, télőlelő eső, óvatosan
lépkedj, sminkel az ördög, *lesz*, aki jobblétre szendereg, és nem végefinálé,
akad ugyan, ami vésszesen megöregedett, hanem *közbe-finálé*. lépésről lépésre
mosódnak el benned, rajtad a színek; csapadékos leheletek, üveges tekintetek
össztüzében lassulnak le fények, zárnak be boltok, agyak, szívek is, nincs szem
kinyitni őket; elmondani kevés a nyelv, mely mint takaró, odakent spermától,
vagy szarfoltos alsó, megkérgesedett, később ugyan öntudatra ébred, hiába, bár
egyszer minden kutyának joga van harapni, arcod szürkülő méreg.

vendégem vagy egy gyönyörű agóniára, beszéljük meg, lettél másnak egésze,
semmi-részed ő neked; magyarázkodásra *valóban* nincs is szükség, csak nézd
meg, mit *csináltál*, és nem érdekes, most ki benned a törzsvendég, már asztonon
a csalásra alkalmas virágcsokor, akartad, sok olyat lásson, eleve a halálára játszol,
mitől a gyomra fordul föl, majd gondoskodtál is róla, fogadsz rá, szép téttel
teszed meg, újra új élet kell neked, kész vagy napra, holdra. melleid között az
előőrs, neki már csak az elvei vannak hátra; *itt* állunk, elázik minden, ellentétes
érdekek találkozása, ne válaszolj, vagy hazudj legalább utoljára szépet, ha
megkérdézi, te mit keresel itt, mondd, hogy őt gyászolni jöttél.

sétánk végére értünk, útszűkület, semmi sem változik, mert a súlyos árnyak
adsz igazat, isten fekete báránkjája adna ugyan a jobbik lázából, de a rosszabbat
megtartja magának, te meg csak táncolsz, baszd meg.

na most mondom másképp

málik rolandnak is

*„a nő, az egy gyűjtőgető valami.”
(péterfy gergely)*

tudod, unok már a szerelemlről beszélni.
legelsősorban a nyelv szempontjából unom,
vagyis a nyelvet unom, amely a szerelemlről való beszéd.
unom a szerelemlről való beszéd szavait,
teljes szókészletét; ha pontosan kívánod, egész szótárát.
unom, ahogy a szerelmemről a szerelmemnek beszélek,
és unom, ahogy a szerelmem nekem a szerelmemről beszél.
unok magamban a szerelmemről beszélni;
és végül, de nem utolsó sorban, már meg ne haragudj,
de unom, ahogy nekem a szerelemlről beszélnek;

szóval unom, ahogy te beszélsz.
és bár ezekben a relációkban a szerelemlről folyó beszéd
mind más és más szavakat használ,
ezek mégsem külön szótárak,
hanem egyazon szótár fejezetei,
aszerint, hogy a szerelemlről éppen ki kivel beszél.
legjobban azt a fejezetét unom,
amely alapján én beszélek magammal,
mert ezt koptattam el a leginkább
— érthető okokból —,
de megint más, hasonlóképpen érthető okokból
magammal másról beszélni nem tudok,
és ez az,
ami aztán végképp kiábrándít és kétségbeeséssel tölt el.

sőt mit látnak szemeim?

kivon

úgy van bár feltüntetve, komplementer próbatest,
de ez mégsem egyenrangú utak kereszteződése.
az alapszínekkel dolgozik a démon,
csak azokkal operál, megveti a tetrakromátokat.

vérzékeny önutálat, fájdalmas mellékállás;
a szín csak egy érzet, az elme egyik reakciója a fényre.
az eszkimó asszony napvak hold, talál és tart.
korlátozott cselekvőképesség; fogad, enged.

szánalmas és hazug redundancia, léha és locska;
de komolyan: a végén mind nevetni fogunk.
korán kelt a vágy, mi elmém kockáival játszik,
a torkolattűzben felvillan a semmi jót nem ígérő arc.

égi lom, világ sírköve, sunyi far-pofa,
fényben fürdik, de a fényhordót eltaszítja.
bárki arcbőrvastagságára féltékeny lehet az ember,
rihe lelkek között keresve bizonyosabbat, mint a kocka.

nem nézni oda, még vállat se rántani.
összevissza beszélek, nyilván, mintha,
mondanék még valamit, de engem sem érdekel;
fut, rohan előlem az élet, fehér hó, fekete kutya.

sincs

*kemény istván és csobánka zsuzsa
titkos életei után*

ha rezzenéstelen tekintettel elnézi,
akitől aztán végképp nem várnád,
hogyan bolondulsz meg szépen,
sőt voltaképp igazolást talál ebben,

és örömmel nyugtázza állítólagos döntését,
melyet mindenesetre magyarázat nélkül hagy,
igazán nem kérheted számon tőle,
miért is akart ő másik életet.

nem foghatod ezt senkire kicsinyesen,
sem rá, sem arra, ki hülyére maszlagolta.
nagyvonalúan lemondhatsz mindenről,
kezdj az ép eszveddel, miben megterem minden.

jó volna, füttyölöd, ha lehetne bármi,
miért felelős nem vagy, de életem,
olyan nincs, mert honnan lenne.
közben mögötted csodák peregnek le,

előtted rémségek fejeződnek be,
és te elsétálsz mind mellett,
hogy is tudhatnád, hogy amid van,
csak gyermekkori, vacak filmzene.

neki teát főz a reggel, húslevest a délután,
az este friss, omlós süteménnyel fekteti le,
betakarja „a csodák történelme”,
felnéz a csillagokra, övéi mind egy szálig.

belátod, míg jelét magadra rajzolod,
rajta ugyan nem hagytál nyomot,
mert csak megy, törtet előre; neki jó.
elveszíteni akart, nem tudni a kutyaszem hűségét.

se holdra nem nézel fel, se repülőre,
van már saját történeted, nincs is jobb,
és tudod, a sínpár nem ér össze a végtelenben,
csak bandzsítasz, csak a fogad vacog.

távtartó

rengeteg dolog történik és nem történik semmi —
van, hogy az utcán, csak úgy, szembejön az élet,
szép, mint egy kurva, gúnyosan, kényszeredetten,
nem is tudunk róla, mosolyog, köszön.

legitim undor, mint beleveszni egy fekete lyukba,
megbújni az eseményhorizont mögött,
és még ott is szűkül a kutya meg a nyúl —
olykor szerepet cserélnek, de az mindig ugyanaz.

lila dalra fakadnak az üllői úti fák alatt,
talán egy filmben kellett volna találkozni,
élni minden télben szépen, lenne macska is —
nyugodtan kimondani, hogy az álom velem jár.

van sok, amit az ember nem akar látni,
nincs mit tenni, lehet véletlen vagy megtervezett,
felejtetni kell, még ha a kicsinyes sokaság
behelyettesíthetőnek tart is bármit.

de a szinonimáktól sem érzem magam jobban,
„nincs mit mossak”, mondják, ha zokszó kondul,
sőt kikérik maguknak, ami már az én véleményem;
ahová út nem vezet, oda tábla se kell.

pszichológiai hadviselés, egymásra számolunk,
szabad a rabság, hideg pardon — köszönet a szögekért.
mintha a rázás sírna, érzélgős csillagok esnek le az égről,
bár ne lenne kötelező feladat az emlékezés.

alig értem el a végére, messze nem ugyanaz a harc,
„több véleményem is van, de egyikkel se értek egyet”,
és még a gyomrom sem fordulhat föl nyugodtan,
fenntartások nélkül, maradéktalanul, háborítatlanul.

félkomfortos önérzet, a szív az észnek szalutál;
egy szög miatt az ország elveszett —
végül mindent lecsupaszítasz valami ilyesféltre,
s mint kávéfőzőből a penész, kifő belőlem az indulat.

Lítium

ez a rohadt nyugalom.
ez a köcsög béke.
egy bohózat főszereplője vagyok,
az előadás 2009. január 19-én kezdődött
(a főpróba jóval korábbra datálható,
és a premier, úgy tűnik föl, még mindig tart).

én már úgy vagyok itthon, hogy nem vagyok otthon;
az egy problémával érkező — mindig van,
mindig kísér soha — tízzel sem tud távozni.
(jut eszembe, egyszer, száználmas pillanat,
eltévedt honvágy, állítólag ezt mondtam:
„már három napja folyamatosan beszélek
egy pszichológusnőnek,
de még mindig nem szopott le.”
— mocskos az első rész,
mocskos a második,
a harmadik meg végképp.)

nyomorult nyugalom, szervesen kikényszerített béke.
éhséget a szónak; nincs senki, akihez beszélhetnék,
ha többet valóban nem érdelek mégse,
úgy tényleg csak átutazó voltam, többéves tévedéscs.
ne is firtassam, hogy volt ez a történet vége.
gennyes a hívórim, egyedül a lelkiismeret hiányzik belőled;
gennyes a válaszoló, gyáva sperma, se kiköpni, se lenyelni,
nem is érinteni, mert csak éget — a ráütő meg pláne.
nyugalom, béke.
nyugalom.
béke.

zsilett lesz az új nevem

már tudom, megértették velem,
hogycsak fától, faszttól nem láttam eredőt,
és most az a szál, az a szálka szúrja ki szemem,
azzal világtalanítom el magam,
indirekt instrukció,
leghöbb és legtitkoltabb vágy szerint,
legnagyobb meglepedésre és megkönnyebülésre,
vagyok, amivé ágytak,
vak, aki azért tudja, mit nem lát,
hát
a kurva anyád,
nem így vártam jöjjenek bizonyos utolsó éjszakák,
fehér csöndek, lárvás indulatok,
megszégyenülések, nyalka daliák — — —

anzix

a kép az előoldalon mintha a reményteljes *semmit* akarná mutatni. lapos perspektíva; az asztalon borospoharak, cigarettásdoboz, egy *játékszörny* fogai közül nixon-szerű figura lóg ki — *jó kutya vagy, bronco*. a háttér tompa kuszasága (egy üvegezett ajtó, középvonalban, kitakarva, a sarok, a falon kis parafatábla, rajta „üzenetek”) előtt kiviláglik a fő tengely, mely a klasszikus háromszög-kompozíciót építi: zöld borosüvegebe állított, hosszú szárú virág, nagy, élénksárga napraforgótányér, kissé fölfelé néz. közvetlen alatta két levél lefelé hajlik, a triangulum szárait határozzák meg. a háttér eme szándékolatlan komponáltság ellen dolgozna, de a perspektivikus torzulásától szenvedő falak fölfelé tartó vonalai csak még inkább kiemelik az előteret. (a jobb alsó sarokban bontatlan csomag szalvéta látszik.)

a szöveg a hátapon jó apró betűkkel írva, hogy maradjon hely a címzésnek és a bélyegnek is — holott ez utóbbi helyére legszívesebben felskiccelném *egy szó nyolc alibijét*.

mert néha el kell menni a legvégéig, lecsúszni a legmélyéig — onnan gyere vissza, s akkor elmondhatod, szép vagy, nagyon szép — legalább magadnak az —; szolid, behódoló iszonyat rettent az egyre csak szürkülő ég alatt. ha egy problémával érkezel, tizzel fogsz távozni; s bár világ életemben óvakodtam a kicsinyességtől, melyet adott esetben mégis megközelítettem, mert olykor megkerülni sem lehet, mégis azt hiszem, hogy ha otthon érzed magad, megcsalattatsz, ha nem érzed magad otthon, te magad csalsz — újabb és újabb megavasodott hamisbölcsességek, szerencsétlen möbiusz-gondolatmenetek; kifordítva minden, semmi sem belül elrendezett semmi. paradox, inverz való (a világmindenség nagy titkának megfejtése maga a pokol).

egyre csak igyekeztem nem meggonoszodni; nem akartam semmit ártani, s nem is ártottam, már azon kívül, amennyit pusztán magával a létezésemmel rontok a világon — *oh, a szárnyas idő hirtelen elrepül, s minden műve tűnő szárnya körül lebeg!*

minden csak jelenés; útvonal, megfejtettnek hitt labirintus, hidak, szűk utcák, hirtelen kitáguló terek, galambok, macskák — egyre közelebb és közelebb a remélt és rettegett találkozáshoz, majd ugyanaz az út, visszafelé, és mostmár talán mindenki ismeri. de nincs út, csak háló; az útvesztő a maga tébolyító kuszaságával; rettegek leírni bármit is, mert mintha negatív *déjà vu*-vé válna minden, mintha halálosan pontos, mindig és feltétel nélkül beteljesedő jóslatként (mondhatjuk úgy is, prekognitív indisszonanciaként, inger elé helyezett válaszként, időben elcsúsztatott reflexként) realizálnódna. (1+1=2, ennél több racionalitást már nemigen tudok felmutatni.)

volt egyszer egy pont, volt egyszer egy város. labirintusában szívesen tévednék el *lollímmal*, de már soha, sohamár. (legyen.) *nincs rózsás labirintus*; velence süllyed, rít délkörök ostoba csatározása érte ezt el, menjünk messzebb, de sőt egyenesen meneküljünk, gyáva patkányok az elmerülő hajóról, harsogva akár, hogy az egyetlen bosszú és egyetlen bocsánat a felejtés.

az emberek járnak egymással, beszélnek egymással, hálnak egymással, és nem ismerik magukat. ha az emberek ismernék magukat, nem járnának egymással, nem beszélnének egymással, nem hálnának egymással. te ismered magadat? — kérdem gyakran magamtól, a kérdést a legmagátólértetődőbbnek érzem; én nem tartozom ide, sehová sem tartozom — egyik állandóan visszatérő, döntő mondatom.

ha lenne két *jó* kijelentésem, és azok véletlenül rímelnének, az bizony *rossz* lenne, egyik szofizma a másik után, éretlen, értetlen, érinthetetlen meggondolások; szándékoltan gonosz mondatok csapnak fejbe és aláznak porig, holott nem hiszek az idő realitásában, de erre visszakerdez a doppelgänger: — nem? én meg azt sem tudom, mi az...

nyilvánvaló, hogy bármennyire különböznek is a valóságtól egy gondolati világ, valaminek — egy formának — közösnek kell lennie bennük. a felszínesnek ható észjárás önnön spirális görcsébe kapaszkodik, hiszen a fogalmi gondolkodás olyannyira elmérgesítette immár a helyzetet, hogy senki sem tudja, valójában mi is van.

mindenhol jó, de mit keresel otthon? — a függőség labirintus, egyirányú zsákutca, a hold nem barát, a medve nem játék; a ivás néma, magányos ima, a kétségbeesés egyértelmű bizonyítéka, innen már csak egy apró lépés *a halálos bűn*, ha nem is villan fény a tévelygő öröksötétjében.

itt hágy, s vissza se tér majd gyönyörű korom — ebből az ok-okozat témából ugyan többet már nem lehet kifacsarni, de mindent összevetve komolyan mondom, s még komolyabban gondolom: élni jó. (és a többi tényleg csak béna csönd, giccses pukkedli.)

10m + 1
at

wittgensteiner walzer

aber
oder
nur

„koan”

néma h a hang helyett.
de a néma h mi helyett?

*tandori dezsőnek
és
kemény istvánnak*

abszolút némaság

st.b.

*„néma a.-ság, a. helyett.
de néma b.-ség mi helyett.”
(tandori dezső)*

egy szó nyolc alibije

hold | against
| aloof
| back
| by
| down
| off
| over
| together

egy fordítógép bájai

ad notam

marylin manson: heart-shaped glasses

ő emlékeztet az egyik iskola
mikor vágott
és ő volt öltözve, fehér
és nem tudtam venni a szemem le róla
de ez nem az, amit én vettem le, hogy az éjszaka

és soha nem fedezik fel
mit tett vele a ruhát, nem
azt mondta:
„kiss me, it'll gyógyítani, de azt nem szabad elfelejtenünk;
csókolj meg, azt fogja gyógyítani, de nem fogja elfelejteni”

nem bánom, ha
tartása nekem bizsergés
ha én maradok veled
és maradok én is

ne törd, ne break my heart, és
én nem szakította meg a szív alakú szemüveget
kislány, kislány
akkor csukd be a szemed
a kék kezd nekem magas

ne törd, ne break my heart
és én nem szakította meg a szív alakú szemüveget
kislány, kislány
akkor csukd be a szemed
a kék kezd nekem magas
engem is alacsony
ez a kék kezd nekem jó, hogy nekem alacsony

ő emlékezteti az egyik tudtam
hogy darabolt a negatívokat életem
én nem veszi le róla a kezem,
a lány nem engedte meg lehet bárhol, de belülről

nem bánod meg
tartása nekem bizsergés
ha én maradok veled
és maradok én is

csak nem bontják, nem break my heart
és nem szünet
a szív alakú szemüveget
kislány, kislány
akkor csukd be a szemed
a kék kezd nekem magas

ne törd, ne break my heart
és nem szünet
a szív alakú szemüveget
kislány, kislány
akkor csukd be a szemed

a kék kezd nekem magas
engem is alacsony
ez a kék kezd nekem magas
engem is alacsony

soha nem fedezik fel
mit tett vele a ruhát, nem
azt mondta:
„kiss me, it'll gyógyítani, de nem fogja elfelejteni
csókolj meg, azt fogja gyógyítani, de nem fogja elfelejteni”

nem bánom, ha
tartása nekem bizsergés
ha én maradok veled
és akkor maradok én is

csak nem bontják, nem break my heart
és nem szünet
a szív alakú szemüveget
kislány, kislány
akkor csukd be a szemed
a kék kezd nekem magas

ne törd, ne break my heart
és nem szünet
a szív alakú szemüveget
kislány, kislány
akkor csukd be a szemed
a kék kezd nekem jó, hogy nekem alacsony

szerelmi képlet

$$(x + y + z) \times (b1 + b2) = xb1 + xb2 + yb1 + yb2 \text{ stb.}$$

[látszani is nehéz, de lenni még nehezebb.]

только так просто

чёрное небо и чёрное море,
чёрные деревья и чёрный дом,
чёрный животный, чёрный человек,
чёрная радость, чёрная печаль,
чёрный металл и чёрный камень и
чёрная земля и чёрные деревья,
чёрный муж и чёрная супруга —

хуй мой выходец из этого выхода.

2010

veszem a kalapom, nincs új életem,
megteszi a régi, elhasznált is tökéletesen,
ez már a kapcsolat éve a jóslat szerint,
the year we make contact.

immár nem is hagyok nyitva semmit,
este nyolcra mindig besötétedik;
2763 a. u. c., holt nyelv, holt idő —
megáll az ész, te meg mész tovább.

[...]

nincs sok választásom, de örülök,
hogy nem látom a végét. itt az idő:
most van soha; második úrodisszeia.

kiadja

szoba kiadó könyvkiadó, művészeti, oktatási és kereskedelmi bt.
3530 miskolc, toronyalja u. 35.
szobakiado@gmail.com; <http://szobakiado.blogspot.com/>

józsef attila kör irodalmi egyesület
1062 budapest, bajza u. 18.
jak@jozsefattilakor.hu; www.jozsefattilakor.hu

prae.hu kft.
info@prae.hu

felelős kiadó
sass andrea és zemlényi attila, a szoba kiadó ügyvezetői

borító és tipográfia
tellinger andrás, a szerző fotóinak felhasználásával és tervei nyomán

betűtípus
garamond premier pro light display

nyomdai munka
tipo-top nyomdaiipari és szolgáltató kft., miskolc
felelős vezető
solymosi róbert

a kötet megjelenését támogatta

nemzeti kulturális alap

nka

miskolc megyei jogú város mecenás alapja

a szerző 2006-ban mórícz zsigmond-ösztöndíjban részesült

